

veel en vurig bemind werd, had hij haar, in een ongewoon weeke stemming, bijna gevraagd. Evenwel, toen de eerste woorden van zijn declaratie er uit waren, had hij plotseling, met een geweldigen schrik, zijn prettig vrijgezellenleven in een onpeilbaren afgrond zien verdwijnen en nog juist bijtijds opgehouden, zijn aanzoek omzettend in een nietszeggend complimentje. Sedert ontmoetten zij elkander keer op keer, maar de oude vertrouwelijkheid keerde niet terug; hij was een weinig schuw geworden tegenover het meisje dat hem de gulden ketenen van den echt van zoo nabij had voorgehouden. Daarom voelde hij ook, al was het niet mooi, iets prettigs zoo vaak zij hem in een minder gunstig licht verscheen en zoo was het ook nu met tevredenheid dat hij meende te bespeuren hoe zij minder knap was dan vroeger. Doch dit laatste maakte hij zichzelve wijs; zij had nog steeds hetzelfde heldere, vroolijke gezicht, altijd in hetzelfde humeur en zich heelemaal niet kunnende voorstellen hoe dit bij anderen soms niet het geval was.

Veldenaar had Blijlevens opmerking onbeantwoord gelaten. Hij voelde niet veel voor meisjes, geheel in beslag genomen door zijn praktijk als advocaat en niet het minst door de politiek. Zoon van een zoogenaamden achtenveertiger — in 1748 had Willem IV zich genoodzaakt gezien groote wijzigingen te brengen in de wethouder- en vroedschappen der onderscheidene steden, en aangezien hij onder de patricische geslachten geen personen genoeg kon vinden om de aftredenden te vervangen, was hij verplicht geweest de nieuwe regeeringsleden elders in den kring der ingezetenen te zoeken — had Veldenaar zich reeds als student eene staatkundige overtuiging gevormd en die met taaie volharding tot hare uiterste consequentiën gevolgd. In den aanvang had hij behoord tot de meer gematigde patriotten, die, met behoud van den bestaanden regeeringsvorm, onderscheidene, gedeeltelijk zeer billijke hervormingen in de staatsinrichting verlangden: een beteren grondslag dan de Unie van Utrecht, nooit bestemd tot blijvende constitutie; het verleenen van meer invloed aan de burgerij, vooral ook aan het thans geheel uitgesloten platteland, op lands- en stadsaangelegenheden door middel eener vertegenwoordiging, uit de aanzienlijksten gekozen; gelijkstelling eindelijk van alle burgers voor de wet. Geene vergrooting van het gezag des stadhouders, welke telkenmale eene schrede tot den monarchalen troon zou wezen; wel daarentegen handhaving van dezen hoogsten ambtenaar onder zoodanige waarborgen, dat hij nimmer gevaarlijk voor 's lands vrijheid zou kunnen worden. Maar allengs was hij verder gegaan en tot het bewustzijn gekomen dat de gewenschte hervormingen onder den bestaanden, verouderden regeeringsvorm toch niet tot stand zouden kunnen komen; dat het tegenwoordige staatsgebouw te vermolmd en te vervallen was om met goed gevolg te kunnen worden gerestaureerd. Het stadhouderschap, te verdedigen toen het gold het Spaansche juk af te werpen, was hoe langer zoo meer gebleken een onding te zijn, waarbij de dienaar keer op keer als meester zijner constitutioneele souvereinen was opgetreden, hetgeen dan ook met het oog op den omvang van zijn gezag; op de vermenging van politieke en justitiële attributen; op de bijvoeging van het, thans zelfs erfelijk,